

Gyertyános Tímea

transzcendens – immanens

régen féltem, hogy túl mélyen nyúlok
 magamba. de inkább, mint az orvos,
 akár az Isten.
 kikapartam pár gócot, fésülgettem őket.
 kiagyaltam magam, ezért keverem a betűket.
 így lettem jóarcú műcsali-fej.
 akárhol néznek is keresztül rajtam, a szemeimen át
 látják a korallzátonyt és a mocsarat.

A homok virága

Ha Koptföld a világ vége, oda megyek
 utánad. Ahogy pálmalevelet sodor a déli szél
 és amilyen a homokdűnék ősi céltudatos-
 sága. Áss ki, táj fel! Feketén ordítok, mint a sír
 szája. Arcod előtt kendő, alig látszol ki,
 te félelmetes. Parancsoló arabszem, az utolsó
 nyers idegszálig kívánlak.

Óriástevék térdelnek előtted, méreg-
 tasakként pattan el egy kobra,
 megáll Sali gazdag karavánja.
 Mézes gázzzag-burába von mindent
 a sivatag beteg virága. Piramisok süllyednek
 el, a Nílus kővé dermed. Elszerették a fáraó
 kedvesét, nem nyugodhat.

Piszkos kezű barbár, te pusztá imája!
 Ültess fel tevédre és hajtsd halálra!
 Boríts rám lőporszagú véres fátylat!
 Gyerekrabló szerecsen, meg ne lássanak,
 bújtass el, szoríts magadhoz!
 Kenegess barnaságoddal, krémfehér
 veritéked habja balsam az elmúlásra.

